

Nieuwsbrief - STAB OGR Updates

Nummer 14, 2022

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2021:2854](#) 21-12-2021

Verkoop bouw kavels door gemeente/Zoetermeer

Rechtbank

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2022:3514](#) 23-06-2022

Last onder dwangsom/Amsterdam

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2022:3363](#) 21-06-2022

Omgevingsvergunning milieu/Oisterwijk

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2022:2894](#) 25-05-2022

Opzeggen standplaatsen recreatiepark/Recron voorwaarden

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2022:1842](#) 29-06-2022

Weigering maatwerkvoorschrift/Borne

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2022:1841](#) 29-06-2022

Bestemmingsplan/Tholen

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2022:1759](#) 22-06-2022

Leggerbesluit/waterschap Vechtstromen

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2022:1615](#) 08-06-2022

Bestemmingsplan/Borne

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2022:1603](#) 08-06-2022

Projectplan Waterwet/Provincie Noord-Brabant

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2022:1599](#) 08-06-2022

Nadeelcompensatie Tracébesluit Betuweroute/Minister van Infrastructuur en Waterstaat

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2022:1610](#) 08-06-2022

Planschade/gemeente Grave

RECHTSPRAAK

Opzeggen standplaatsen recreatiepark/Recron voorwaarden

Opzeggen standplaatsen vanwege herstructurering vakantiepark niet rechtsgeldig. Ten tijde van de opzegging geen sprake van concreet en uitvoerbaar plan.

Casus

Initiatiefnemer is voornemens het bestaande vakantiepark Duinrand te Burgh-Haamstede te herstructureren. Het voornemen betreft de herstructurering van de bestaande deelloccaties van Duinrand Recreatie tot vakantiepark 'De Schouwse Valleien', tot een modern en toekomstgericht vakantiepark. Duinrand heeft de huurovereenkomsten van de huurders die op dit moment een staanplaats met een al dan niet verplaatsbaar kampeermiddel huren bij brieven gedateerd 16 december 2020 opgezegd tegen 31 december 2021.

De huurders hebben de opzegging niet aanvaard en hebben zich op het standpunt gesteld dat de huurovereenkomsten bij gebreke van een opzeggingsgrond niet rechtsgeldig zijn opgezegd.

Rechtsvraag

Is aan de vereisten voor opzegging wegens herstructurering voldaan?

Uitspraak

Ingevolge artikel 11, eerste lid, aanhef en onder h van de Recron-voorwaarden 2016 kan alleen rechtsgeldig tot opzegging wegens herstructurering worden overgegaan, indien sprake is van een concreet en uitvoerbaar plan, in die zin dat de benodigde vergunning(en), wijziging(en) of ontheffing(en) zijn verleend, dan wel op redelijke termijn te verwachten zijn. Dit betekent dat het enkel hebben van een voldoende concreet herstructureringsplan niet voldoende is. Ook moet – op het moment waarop de huurovereenkomst wordt opgezegd – redelijkerwijs de verwachting bestaan dat dit plan ook kan en zal worden gerealiseerd. Dit betekent niet dat ten tijde van de opzegging alle benodigde vergunningen al moeten zijn verkregen, maar wel dat op

dát moment objectief bezien de reële verwachting gerechtvaardigd is, dat de vergunningen op korte termijn zouden kunnen worden verkregen (vgl. ECLI:NL:GHDHA:2014:17, r.o. 4.2).

Dat er in december 2020 sprake was van een voldoende concreet herstructureringsplan inzake de realisatie van een nieuw vakantiepark 'De Schouwse Valleien', onder meer omvattende de bouw van 100 kampeershuisjes en 69 vakantiewoningen op Duinrand-West, waartoe op dat moment reeds het wijzigingsplan was vastgesteld, staat vast. Daarmee is echter nog niet gegeven dat op dat moment ook (al) sprake was van een concreet én uitvoerbaar plan in de zin van artikel 11, eerste lid, aanhef en onder h van de Recron-voorwaarden 2016. Zoals hiervoor overwogen, is daartoe immers vereist dat op dat moment objectief bezien de reële verwachting gerechtvaardigd was, dat de benodigde vergunningen op korte termijn zouden kunnen worden verkregen. De kantonrechter overweegt daaromtrent als volgt.

Duinrand heeft de huurovereenkomsten in december 2020 tegen 31 december 2021 opgezegd. Uitgaande van haar stelling dat er in december 2020 sprake was van een concreet en uitvoerbaar plan, had dan ook in beginsel mogen worden verwacht dat binnen dat jaar, in 2021, niet alleen het wijzigingsplan, zo mogelijk ook al onherroepelijk, zou zijn vastgesteld, maar óók dat de vereiste vergunningen zouden zijn verleend of in ieder geval zouden zijn aangevraagd. In december 2021 was echter, zo staat vast, nog geen enkele vergunning verleend en behoudens de aanvraag voor de omgevingsvergunning voor de 69 vakantiewoningen, die Fiorinvest pas maanden ná de opzegging van de huurovereenkomsten heeft gedaan en waarop ten tijde van de mondelinge behandeling op 25 maart 2022 inhoudelijk nog niet was beslist (terwijl daarvoor geen wijzigingsplan c.q. bestemmingsplanwijziging nodig was), is van vergunningaanvragen ook niet gebleken. Dat er nog meer vergunningen nodig zijn om het plan daadwerkelijk te realiseren, staat vast. Zo is voor de bouw van de kampeershuisjes een vergunning vereist en ook uit de inhoudelijke opmerkingen die bij de indiening van het wijzigingsverzoek zijn gemaakt, volgt dat er nog meer stappen moeten worden gezet. Van aanvragen daartoe is echter niet gebleken en wat de vergunning voor de bouw van de kampeershuisjes betreft heeft Fiorinvest aangegeven met de aanvraag daarvan juist te zullen wachten totdat de Afdeling op het beroep tegen het wijzigingsplan heeft beslist – hetgeen op het moment van de mondelinge behandeling in de onderhavige zaak nog niet het geval was. Gelet op dit eigen handelen, of beter gezegd nalaten van Duinrand en/of Fiorinvest, kan bij deze stand van zaken niet worden geoordeeld dat Duinrand en/of Fiorinvest in december 2020 reeds de redelijke verwachting had, althans mocht hebben dat met de realisatie van het herstructureringsplan (wat betreft Duinrand-West), op korte termijn daadwerkelijk zou kunnen worden gestart en zij dáárom in december 2020 reeds tot opzegging van de huurovereenkomsten mocht overgaan.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 25-05-2022

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2022:2894

Zaaknummer: 9279541 CV EXPL 21-1786

Wetsartikelen: 7:228 BW en 11 lid 1 onder h Recron-voorwaarden 2016

RECHTSPRAAK

Planschade/gemeente Grave

Wijziging van toegestaan gebruik van een perceel en in het bijzonder van de doelgroepen die op het perceel mogen verblijven onvoldoende meegewogen in advies.

Casus

[Appellant sub 2] is eigenaar van een woning aan de [locatie] in Escharen. Op 30 april 2014 is het bestemmingsplan 'Generaal de Bonskazerne Velp' in werking getreden, waarmee op de gronden ten westen van zijn perceel een asielzoekerscentrum (hierna: AZC) mogelijk is gemaakt. Voorheen mochten de gronden voor militaire doeleinden worden gebruikt en was er een kazerne op de gronden gevestigd. Volgens [appellant sub 2] is de waarde van zijn woning als gevolg van deze planologische wijziging gedaald. Hij heeft het college daarom verzocht om een tegemoetkoming in de schade.

In hoger beroep voert appellant aan dat de overlast in de nieuwe situatie vele malen groter is dan in de oude situatie. In het advies is de overlast die hij ervaart ten onrechte niet betrokken. Daarbij wijst hij erop dat het perceel in de nieuwe situatie 24 uur per dag wordt gebruikt door ruim 600 bewoners met een ander woon- en leefpatroon dan de militairen die er eerst gehuisvest waren. Ter zitting heeft [appellant sub 2] er in dit kader nog op gewezen dat het plangebied in de nieuwe situatie wordt gebruikt door een wezenlijk andere doelgroep, wat meer hinder met zich brengt, en wat volgens hem in het advies onvoldoende is onderkend.

Rechtsvraag

Is in het besluit de verandering van het toegestane gebruik en in het bijzonder van de doelgroepen die op het perceel mogen verblijven voldoende meegewogen?

Uitspraak

De Afdeling is van oordeel dat de conclusie in het advies dat slechts sprake is van een geringe toename van overlast hiermee onvoldoende is onderbouwd. In de eerste plaats kan uit het advies niet worden afgeleid of en in welke mate het aantal toegestane personen op het perceel

is toegenomen. Uit de toelichting van het nieuwe plan volgt dat op het perceel ongeveer 600 asielzoekers kunnen worden ondergebracht. Onduidelijk is of het aantal militairen dat permanent op het perceel aanwezig kon zijn daarmee vergelijkbaar is. Verder wijst [appellant sub 2] er terecht op dat in het advies niet is ingegaan op de wijziging van de aard van het op het perceel toegestane gebruik en in het bijzonder van de doelgroepen die op het perceel mogen verblijven. Weliswaar is bij de planvergelijking, zoals hiervoor overwogen in overweging 7.1, niet de feitelijke overlast waarop [appellant sub 2] wijst van belang, maar dat doet er niet aan af dat de wijziging van het toegestane gebruik ertoe kan leiden dat een toename van overlast te verwachten is. Nu de aard van het gebruik in dit geval wezenlijk is gewijzigd, had deze omstandigheid in het advies betrokken moeten worden. Daarbij is van belang dat op grond van het nieuwe plan gezinnen met kinderen permanent ter plaatse mogen verblijven, terwijl op voorhand niet valt uit te sluiten dat dit voor [appellant sub 2] kan leiden tot meer overlast dan de overlast die op grond van het oude planologische regime maximaal kon worden ondervonden. Dit maakt dat het betoog slaagt.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 08-06-2022

ECLI: ECLI:NL:RVS:2022:1610

Zaaknummer: 202106153/1/A2

Wetsartikelen: 6.1 Wro

RECHTSPRAAK

Verkoop bouw kavels door gemeente/Zoetermeer

De gemeente heeft door in een privaatrechtelijke overeenkomst aanvullende bebouwingsregels te stellen, gehandeld in strijd met het publiekrecht (en daarmee in strijd met artikel 3:14 van het BW).

Casus

Verkoop door de gemeente van verscheidene vrije sector bouw kavels.

De kaveleigenaren hebben aangevoerd dat de extra eisen die de gemeente heeft opgelegd met betrekking tot de goothoogte en de afstand tot de zijdelingse perceelsgrens ingevolge artikel 122 van de Woningwet niet hadden mogen worden gesteld. Dat geldt niet alleen voor de afgesloten koopovereenkomsten (artikel 12), maar ook toen de kaveleigenaren nog in de precontractuele fase verkeerden. Volgens de kaveleigenaren heeft de Gemeente door het privaatrechtelijk opleggen van deze niet toelaatbare bouwbeperkingen jegens hen onrechtmatig gehandeld. Zij stellen dat zij door de opgelegde bouwbeperkingen schade hebben geleden, omdat zij daardoor per saldo minder woonoppervlak op hun perceel hebben kunnen realiseren dan latere kaveleigenaren voor wie de beperkingen niet (meer) golden.

Rechtsvraag

Heeft de gemeente door het stellen van aanvullende bebouwingsregels in een privaatrechtelijke overeenkomst gehandeld in strijd met de regels van het publiekrecht?

Uitspraak

Het hof heeft hiervoor vastgesteld dat de aanvullende voorwaarden over de afstand tot de erfgrans en de maximale goothoogte voor de kaveleigenaren in feite golden als harde eisen waaraan de kopers zich dienden te houden om aan een bouwvergunning te komen. Niet in geschil is dat de beide eisen ingingen tegen de mogelijkheden die het bestemmingsplan bood.

Desondanks heeft de gemeente ten opzichte van de kaveleigenaren aan die eisen

vastgehouden, zowel bij het sluiten van de koopovereenkomsten (artikel 12), als in de fase daaraan voorafgaand (informatiemap en verplichte toetsing door de Commissie Plankwaliteit Villawijk Parkeiland (CP)). Anders dan de gemeente heeft betoogd zagen die extra eisen door het samenvallen van de toetsing door de CP en de Welstandscommissie in feite (ook) op de vergunningverlening en niet (alleen) op het planologische gebruik in ruime zin ten behoeve van ruimtelijke of stedenbouwkundige kwaliteit. Met de kaveleigenaren is het hof dan ook van oordeel dat de gemeente met het stellen van deze extra eisen voor het verkrijgen van een bouwvergunning bovenop de bebouwingsregels die daarvoor waren gesteld in het bestemmingsplan, heeft gehandeld in strijd is met het limitatief-imperatieve stelsel voor (voorheen bouwvergunningen in artikel 44 van de Woningwet en thans) omgevingsvergunningen voor bouwen zoals neergelegd in artikel 2.10 van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo). Dat brengt naar het oordeel van het hof mee dat de gemeente de haar krachtens het burgerlijk recht toekomende bevoegdheid om de kavels onder voorwaarden aan de kaveleigenaren te verkopen, in weerwil van het verbod van artikel 3:14 van het BW, heeft uitgeoefend in strijd met geschreven en ongeschreven regels van publiekrecht. De Gemeente heeft daarmee jegens de kaveleigenaren onrechtmatig gehandeld, niet alleen bij de verkoop zelf, maar ook in de fase die aan het sluiten van de verkoopovereenkomsten voorafging. Dat de verleende omgevingsvergunningen inmiddels formele rechtskracht hebben verkregen kan daaraan niet afdoen. De onrechtmatigheid ziet immers op de met het publiekrecht strijdige wijze waarop de gemeente in dit geval gebruik heeft gemaakt van haar civielrechtelijke bevoegdheden die aan het vergunningsproces vooraf gingen. (...) Voor de schade die de kaveleigenaren daardoor hebben geleden is de gemeente aansprakelijk. De in hoger beroep door hen gevorderde verklaring voor recht is dan ook toewijsbaar.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 21-12-2021

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2021:2854

Zaaknummer: 200.282.992/01

Wetsartikelen: 122 Woningwet, 2.10 Wabo en 3:14 BW

RECHTSPRAAK

Bestemmingsplan/Tholen

Een aanduiding ‘specifieke vorm van wonen - kamerverhuur’ is niet in strijd met de SVBP 2012.

Casus

Omdat de bestaande bestemmingsplannen volgens de raad van de gemeente Tholen te weinig mogelijkheden bieden om te kunnen sturen op de huisvesting van arbeidsmigranten en andere vormen van kamerverhuur, heeft de raad een plan opgesteld dat voorziet in een regeling die het mogelijk moet maken te sturen op wenselijke vormen van huisvesting binnen de gemeente. In het plan is onder andere een regeling opgenomen voor gronden met een aanduiding ‘specifieke vorm van wonen - kamerverhuur’. Appellanten betogen dat het plan in strijd is met de Standaard voor Vergelijkbare Bestemmingsplannen 2012 (hierna: SVBP 2012) vanwege de aanduiding ‘specifieke vorm van wonen - kamerverhuur’, omdat kamerverhuur en wonen beide een op zichzelf staande functie zijn.

De raad stelt zich op het standpunt dat het plan in overeenstemming is met de SVBP 2012. Daarbij betoogt de raad dat de functie ‘Wonen’ een hoofdgroep is volgens de SVBP 2012 en ‘Kamerverhuur’ niet. De functieaanduiding ‘Kamerverhuur’ komt voor op de functielijst, die als bijlage bij de SVBP 2012 is opgenomen, maar daarvoor is geen verplichte hoofdgroep voorgeschreven. Hierdoor is de raad vrij om daar een passende hoofdgroep aan te koppelen. In dit plan is gekozen voor de hoofdgroep ‘Wonen’.

Rechtsvraag

Is de aanduiding ‘specifieke vorm van wonen - kamerverhuur’ in strijd met de SVBP 2012, omdat kamerverhuur en wonen beide een op zichzelf staande functie zijn?

Uitspraak

In de Regeling standaarden ruimtelijke ordening 2012 (hierna: de Regeling) is vastgelegd dat de SVBP 2012 de norm is voor de vergelijkbaarheid van bestemmingsplannen. Uit artikel 2, eerste lid, aanhef en onder a, van de Regeling, in samenhang met artikel 1.2.6 van het Besluit

ruimtelijke ordening (Bro), volgt dat de raad een bestemmingsplan dient vorm te geven, in te richten en beschikbaar te stellen overeenkomstig de SVBP 2012, die als bijlage 5 deel uitmaakt van de Regeling. In paragraaf 3.3 van de SVBP 2012 staat dat het mogelijk is een nadere specificatie van een bestemming te maken door achter de naam van een hoofdgroep een specifieke bestemmingsbenaming te zetten. Hierdoor ontstaat een aparte bestemming met eigen regels. Ten behoeve van de eenduidigheid in de naamgeving en digitale verbeelding van bestemmingen is een functielijst opgesteld die als separate bijlage naast deze standaard van toepassing is. In deze lijst wordt voor een aantal functies een vaste hoofdgroep voorgeschreven. Voor de functies in de functielijst zijn geen definities of voorwaarden met betrekking tot de inhoud opgesteld. Als een specifieke bestemmingsbenaming wordt gekozen waarbij de specificatie op de functielijst voorkomt, dan moet de in de functielijst gegeven hoofdgroep worden gebruikt. Komt de specificatie niet voor op de lijst of is er geen hoofdgroep bij de functie gegeven, dan kiest de bronhouder zelf de hoofdgroep die het meest van toepassing is. Een functie kan ook als functieaanduiding in elke gewenste bestemming worden gebruikt.

De keuze van de raad om het plan zo in te richten dat de functieaanduiding 'Kamerverhuur' deel uitmaakt van de gebruiksmogelijkheden van de gronden met de bestemming 'Wonen', is niet in strijd met de SVBP 2012. Ingevolge hoofdstuk 3.2 van de SVBP 2012 is een bindende lijst met hoofdgroepen van bestemmingen opgesteld, ten behoeve van de eenduidigheid in de naamgeving en digitale verbeelding van bestemmingen. Daarin is de functie 'Wonen' wel vastgesteld, maar 'Kamerverhuur' niet. Deze functie staat echter wel op de functielijst, maar kent geen hoofdgroep als bedoeld in hoofdstuk 3.3 van de SVBP 2012. In dat geval mag de raad zelf de hoofdgroep kiezen die het meest van toepassing is. De Afdeling ziet dan ook geen aanleiding voor het oordeel dat de SVBP 2012 zich verzet tegen de gekozen inrichting van het plan.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 29-06-2022

ECLI: ECLI:NL:RVS:2022:1841

Zaaknummer: 202103574/1/R1

Wetsartikelen: 2 lid 1 aanhef en onder a Regeling standaarden ruimtelijke ordening 2012 en 1.2.6 Bro

RECHTSPRAAK

Last onder dwangsom/Amsterdam

Het gebruik van een pand als darkstore is niet aan te merken als detailhandel zoals gedefinieerd in het bestemmingsplan en het bedrijf valt ook niet onder de bestemming bedrijf, gelet op de lijst van toegestane bedrijfsactiviteiten.

Casus

Het college van burgemeester en wethouders van Amsterdam heeft aan een gebruiker van een pand een last onder dwangsom opgelegd, omdat het gebruik van dat pand als darkstore volgens verweerder in strijd is met de bepalingen van het bestemmingsplan. De ramen van het pand zijn dichtgeplakt, het pand is ingericht met voornamelijk stellingen voor de opslag van food- en non-foodproducten en het pand is niet voor het publiek toegankelijk. De opgeslagen producten worden per (bak)fiets bezorgd bij klanten die via een app hun bestelling plaatsen en betalen. Het college dat de opslag en bezorging van food- en non-foodproducten volgens de bepalingen van het bestemmingsplan niet is toegestaan. De activiteiten van verzoekster zijn volgens het college niet als vorm van detailhandel aan te merken. Legalisering is niet mogelijk, omdat verweerder de ruimtelijke gevolgen van een darkstore op deze locatie niet wenselijk vindt. Die ruimtelijke gevolgen zijn afgeplakte ramen, transportbewegingen van de koeriers, wachtende koeriers op straat en laden en lossen voor bevoorrading.

De gebruiker van het pand betoogt dat er geen sprake is van een overtreding, omdat er geen strijd is met het bestemmingsplan. De activiteiten vallen primair onder de bestemming detailhandel en subsidiair onder de bestemming bedrijf. De gebruiker heeft verzocht om een voorlopige voorziening.

Rechtsvraag

Is het gebruik van een pand als darkstore aan te merken als detailhandel, dan wel is een darkstore een bedrijf dat op grond van de bestemming 'Bedrijf' is toegestaan?

Uitspraak

Het bestemmingsplan dat van toepassing is, is het bestemmingsplan De Pijp 2018. De bestemming die rust op het perceel aan het [adres 1] is 'gemengd-1' en de bestemming die rust op het perceel aan de [adres 2] is 'gemengd-2'. Onder beide bestemmingen zijn detailhandel en bedrijven toegestaan, maar enkel bedrijven die vallen onder categorie A in de Staat van Bedrijfsactiviteiten. Detailhandel staat in het bestemmingsplan gedefinieerd als: 'Het anders dan voor directe consumptie bedrijfsmatig te koop aanbieden, waaronder begrepen de uitstalling ten verkoop, het verkopen, verhuren en leveren van goederen aan personen die deze goederen kopen of huren voor gebruik, verbruik of aanwending anders dan in de uitoefening van een beroeps- of bedrijfsactiviteit.'

Verzoekster betoogt primair dat haar activiteiten vallen onder detailhandel. Zij verkoopt en levert immers goederen aan particulieren. De voorzieningenrechter is het hier niet mee eens. Van detailhandel is geen sprake omdat winkelend publiek de darkstore niet kan in- en uitlopen om fysiek zelf producten uit te kiezen en te kopen. Verzoekster biedt haar artikelen immers uitsluitend online aan. In het pand zelf worden geen producten verkocht, verhuurd of geleverd. Het pand dient alleen als opslag voor de producten die vervolgens aan huis worden bezorgd. Daarmee heeft het gebruik van het pand alle kenmerken van een distributiecentrum van waaruit producten per (bak)fiets worden bezorgd.

Subsidiair betoogt verzoekster dat haar activiteiten onder de uitoefening van een bedrijf vallen en daarom zijn toegestaan. Ook hier is de voorzieningenrechter het niet mee eens. In het bestemmingsplan staat immers dat bedrijven zijn toegestaan met inachtneming van artikel 27.2 van het bestemmingsplan. Daarin wordt verwezen naar een lijst van toegestane bedrijfsactiviteiten, de Staat van Bedrijfsactiviteiten. Bedrijven die vallen onder categorie A van deze Staat van Bedrijfsactiviteiten zijn op de betrokken locaties toegestaan. Een darkstore met flitsbezorging of een distributiecentrum staat daar niet onder A genoemd. Anders dan verzoekster betoogt, blijkt uit de formulering van artikel 27.2 van het bestemmingsplan dat uitsluitend bedrijven zijn toegestaan die in de Staat van Bedrijfsactiviteiten onder categorie A vallen. Dit is dus een limitatieve opsomming. Dat wordt niet anders doordat in het Detailhandelsbeleid 2018-2022 staat genoemd dat een internetwinkel met opslag- en verzendactiviteiten is toegestaan binnen een bedrijfsbestemming. Het bestemmingsplan is hierin immers leidend. Het Detailhandelsbeleid kan niet de in het bestemmingsplan bepaalde bestemming van een perceel wijzigen.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 23-06-2022

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2022:3514

Zaaknummer: AMS 22/2713

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Nadeelcompensatie Tracébesluit Betuweroute/Minister van Infrastructuur en Waterstaat

Voorzienbaarheid van het niet treffen van maatregelen.

Casus

[Appellant] heeft op 18 maart 2003 van ProRail de woning aan de [locatie] te Giessenburg gekocht. In de marktconforme prijs is rekening gehouden met de komst van de Betuweroute. ProRail heeft de voorgevel van de woning geïsoleerd tegen geluid. De woning ligt op ongeveer 40 m afstand van het tracé van de Betuweroute.

De minister heeft op 3 oktober 2018, naar aanleiding van bezwaren van [appellant] tegen het besluit van de minister van 1 november 2016, besloten om geen trillinghinder beperkende maatregelen aan de woning te treffen. Dit besluit is gebaseerd op het rapport 'Onderzoek naar maatregelen aan de woning [locatie] Giessenburg' van 16 april 2018 van Movares. Volgens de minister zouden deze maatregelen niet kosteneffectief zijn, omdat de minst kostbare effectieve maatregelen nog steeds meer dan driemaal het daartoe bestemde richtbedrag zouden kosten. De enige effectieve maatregel is het verzwaren van de fundering van de woning. Dat kost € 160.000 en is ruim drie keer meer dan het richtbedrag van € 47.000 per woning.

[Appellant] heeft op 21 augustus 2018 de minister om nadeelcompensatie verzocht. Hij stelt schade in de vorm van waardevermindering van de woning te lijden door het gebruik van de Betuweroute en de trillingen die daardoor ter plaatse van zijn woning ontstaan.

[Appellant] bestrijdt in beroep niet dat de komst van de Betuweroute en daarmee trillinghinder voorzienbaar was, maar stelt dat de minister dit niet mag tegenwerpen, omdat de minister wel bereid was aanpassingen aan de woning tot een bedrag van € 47.000 te betalen. [Appellant] stelt daarom recht te hebben op nadeelcompensatie ter grootte van dit bedrag.

Rechtsvraag

Is de voorzienbaarheid ten onrechte tegengeworpen?

Uitspraak

De Regeling biedt geen recht op een schadevergoeding ter hoogte van het maximale bedrag dat aan zulke maatregelen zou worden besteed in het geval deze maatregelen niet kosteneffectief kunnen worden uitgevoerd. Dit is geen schadeoorzaak genoemd in artikel 2 van de Regeling. De minister heeft bij de beoordeling van de vraag of aanspraak bestaat op nadeelcompensatie terecht betekenis toegekend aan de vraag of de gestelde schade in de vorm van trillinghinder ten tijde van de aankoop van de woning voorzienbaar was en of de schade daarom voor rekening van [appellant] dient te blijven.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 08-06-2022

ECLI: ECLI:NL:RVS:2022:1599

Zaaknummer: 202005192/1/A2

Wetsartikelen: 6.3 Wro

RECHTSPRAAK

Projectplan Waterwet/Provincie Noord-Brabant

Projectplan Waterwet niet vergunningplichtig Wnb; monitoringsverplichting KRW.

Casus

Het projectplan omvat maatregelen om het beekdal van de Keersop (de zogeheten Keersopperbeemden) tussen de Valentinuskapel en de Loverensedijk te Bergeijk her in te richten. In het projectplan is beschreven dat die maatregelen worden genomen om de ecologische kwaliteit (zowel chemisch als fysisch) van de Keersop te verbeteren. Deze doelstelling vloeit voort uit de Kaderrichtlijn Water (hierna: KRW). In het projectplan zijn verder maatregelen opgenomen die tot doel hebben om de hydrologische omstandigheden en de kwaliteit van de bodem en het (grond)water in het projectgebied Keersopperbeemden te verbeteren. De Keersopperbeemden liggen binnen het Natura 2000-gebied Leenderbos, Grote Heide & De Plateaux. Het in het gebied Keersopperbeemden voorkomende kwalificerende habitatype, dat reden is geweest om dat gebied als Natura 2000-gebied aan te wijzen, is onder andere: vochtig alluviaal bos. De kwaliteit hiervan gaat volgens het projectplan achteruit, onder meer door verdroging. Verder is de hele Keersop aangewezen als onderdeel van het Natura 2000-gebied vanwege het voorkomen van de vissoort beekprik. In het projectplan is beschreven dat voor die soort een grindrijke bodem met een niet te dikke sliblaag belangrijk is.

1. Groen en Heem en anderen stellen dat de maatregelen die zijn opgenomen in het projectplan, niet kunnen worden vrijgesteld van een vergunningplicht op grond van de Wnb. Zij wijzen erop dat de rechtbank in de uitspraken van 19 oktober 2020 heeft overwogen dat verontreinigingen van het grondwater in het ondiepe en diepe pakket niet zijn uitgesloten. Verder betogen zij dat de stikstofdepositie die wordt veroorzaakt door het gemotoriseerd materieel tijdens de werkzaamheden effect kan hebben op het Natura 2000-gebied. Er ontbreekt een beoordeling van de cumulatie van effecten van het projectplan en de andere projecten in het gebied. De stelling dat er zowel een netto afname is van stikstofdepositie als een mestvermindering op jaarbasis optreedt, is volgens hen niet onderbouwd.

2. Tevens betogen Groen en Heem en anderen dat er onvoldoende waarborgen zijn dat wordt voldaan aan de in artikel 4 van de KRW opgenomen procedure voor de beoordeling van de chemische toestand van het water. Verder worden onvoldoende maatregelen getroffen om de inbreng van verontreinigende stoffen in het grondwater te voorkomen of te beperken.

Rechtsvragen

1. Zijn de maatregelen in het projectplan vergunningplichtig op grond van de Wnb?
2. Moest een aanvullende monitoringsverplichting opgenomen worden ter beoordeling van de chemische toestand van het waterlichaam?

Uitspraak

1. Een projectplan op grond van de Waterwet is geen plan als bedoeld in artikel 2.7 van de Wnb. Voor een projectplan hoeft verder geen passende beoordeling te worden gemaakt. Het project dat mogelijk wordt gemaakt, kan op zichzelf wel natuurvergunningplichtig zijn, maar in de nu voorliggende procedure is enkel de vraag aan de orde of het bestuursorgaan de besluiten niet heeft mogen nemen indien en voor zover het op voorhand redelijkerwijs had moeten inzien dat het gebiedsbeschermingsregime in de Wnb aan de uitvoerbaarheid van het projectbesluit in de weg staat. Groen en Heem en anderen hebben niet inzichtelijk gemaakt waarom de Wnb in de weg staat aan de uitvoerbaarheid van het projectplan. Het betoog slaagt niet.
2. Uit artikel 7 en 8 van de KRW vloeit de monitoringsverplichting voort. Het college heeft daarom geen aanleiding hoeven zien om goedkeuring te onthouden en een aanvullende monitoringsverplichting te verlangen. Voor zover Groen en Heem en anderen betogen dat het plan geen maatregelen bevat die voorkomen dat stoffen uit de stortplaats in het grondwater kunnen komen, overweegt de Afdeling dat het projectplan de stortplaats niet omvat. Het college heeft daarom in zoverre terecht geen goedkeuring onthouden aan het plan. Het betoog slaagt niet.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 08-06-2022

ECLI: ECLI:NL:RVS:2022:1603

Zaaknummer: 202102943/1/R1

Wetsartikelen: 5.4 Waterwet, 4 Kaderrichtlijn Water en 2.7 Wnb

RECHTSPRAAK

Weigering maatwerkvoorschrift/Borne

Artikel 1.3c van het Activiteitenbesluit (regeling plattelandswoning) kan niet worden aangemerkt als een plan of programma als bedoeld in de SMB-richtlijn.

Casus

Appellant woont naast een biologische varkenshouderij. De percelen vormden vroeger één agrarische inrichting met één bouwvlak. Na de splitsing van het bedrijf heeft appellant zijn perceel gekocht met daarop de voormalige woning. De buurman heeft toen het ander perceel gekocht met daarop de varkensstal en hij heeft een agrarisch bedrijf aldaar in een andere vorm voortgezet. De woning van appellant is in het bestemmingsplan bestemd tot plattelandswoning.

Appellant heeft het college bij brief van 9 oktober 2018 onder meer verzocht om op grond van artikel 2.1, vierde lid, van Activiteitenbesluit een maatwerkvoorschrift op te stellen met een verbod op een buitenloop voor varkens aan de noord- en westzijde van de varkensstal ter bescherming van de woning, die aan die zijde van de varkensstal staat.

Het college heeft dit geweigerd aangezien artikel 2.1, vierde lid, van het Activiteitenbesluit in dit geval geen ruimte biedt het verzoek in te willigen. Het college wijst hierbij op de omstandigheid dat de woning als plattelandswoning is bestemd en voor de toepassing van het Activiteitenbesluit moet worden beschouwd als onderdeel van de inrichting, gezien artikel 1.3c van het Activiteitenbesluit.

Appellant stelt dat artikel 1.3c van het Activiteitenbesluit hem niet kan worden tegengeworpen, omdat die bepaling in strijd is met hogere regelgeving.

Rechtsvraag

Is artikel 1.3c van het Activiteitenbesluit in strijd met de SMB-richtlijn?

Uitspraak

Appellant kan niet worden gevolgd in zijn standpunt dat artikel 1.3c van het Activiteitenbesluit niet mag worden toegepast, omdat voor die bepaling geen planmilieueffectrapport is opgesteld. Anders dan de windturbinebepalingen uit de paragrafen 3.2.3 van het Activiteitenbesluit en 3.2.3 van de Activiteitenregeling milieubeheer, als aan de orde in de uitspraak van de Afdeling van 30 juni 2021 waar [appellant] zich op beroept, kan artikel 1.3c van het Activiteitenbesluit niet worden aangemerkt als een plan of programma als bedoeld in artikel 3, tweede lid, aanhef en onder a, van de SMB-richtlijn. Het vormt namelijk geen kader voor de toekenning van toekomstige vergunningen voor projecten als genoemd in de bijlagen I en II bij de Richtlijn 85/337/EEG van de Raad van 27 juni 1985 betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten (PB 1985 L 175/40), gewijzigd bij de Richtlijn 2011/92/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 (PB 2011 L 26/1) en de Richtlijn 2014/52/EU van het Europees Parlement en de Raad van 16 april 2014 (PB 2014 L 124/1). De reden daarvoor is dat het geen groot pakket criteria en modaliteiten behelst voor de goedkeuring en de uitvoering van één of meer van die projecten.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 29-06-2022

ECLI: ECLI:NL:RVS:2022:1842

Zaaknummer: 202102488/1/R4

Wetsartikelen: 1.3c Activiteitenbesluit en 2.1 lid 4 Activiteitenbesluit

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning milieu/Oisterwijk

Uitbreiding veehouderij, toetsingskader omgevingsvergunning milieu, volksgezondheid. Emissiefactoren in de Rav voor biologische combiluchtwassers niet zonder meer bruikbaar voor toetsing in het kader van de Wnb.

Casus

Omgevingsvergunning voor het veranderen en uitbreiden van een bestaande varkenshouderij en voor een handeling met gevolgen voor een Natura 2000-gebied.

Rechtsvragen

1. Wat is het toetsingskader voor de omgevingsvergunning milieu?
2. Heeft het college het aspect volksgezondheid voldoende beoordeeld?
3. Is voldoende gemotiveerd dat in dit geval intern kan worden gesaldeerd?
4. Bieden de voorschriften die verbonden zijn aan de omgevingsvergunning voldoende waarborgen tegen onaanvaardbare geluidhinder bij de woning van eisers?

Uitspraak

1. Het toetsingskader voor de omgevingsvergunning voor de milieuactiviteit staat in artikel 2.14 van de Wabo. In het derde lid van artikel 2.14 van de Wabo is bepaald dat de omgevingsvergunning voor het oprichten en het in werking hebben van een inrichting slechts in het belang van de bescherming van het milieu kan worden geweigerd.

Dit betekent dat het college een zekere beoordelingsruimte heeft of een omgevingsvergunning al dan niet, in het belang van de bescherming van het milieu, moet worden geweigerd. Naar het oordeel van de ABRvS geeft dit toetsingskader aan het bevoegd gezag niet de ruimte om

een omgevingsvergunning uitsluitend uit voorzorg te weigeren. Het college moet nagaan of het belang van de bescherming van het milieu eraan in de weg staat dat de vergunning wordt verleend. Dit betekent dat het aan het bevoegd gezag is de belangen te benoemen die zich verzetten tegen het toelaten van de aangevraagde milieuactiviteit. Alleen belangen waarover voldoende duidelijkheid en zekerheid bestaat, kunnen in dit verband een rol spelen (ABRvS 23 februari 2022, ECLI:NL:RVS:2022:556, r.o. 4.3).

2. De rechtbank is van oordeel dat het college – gelet op het uitgebreide advies van de GGD – onvoldoende heeft gemotiveerd dat de uitbreiding van de varkenshouderij geen onaanvaardbare gevolgen zal hebben voor de gezondheid van eisers 1. In het bestreden besluit is het college ingegaan op het aspect gezondheid en de verschillende gezondheidsrisico's en daarnaast heeft het college een advies van de GGD overgelegd. Naar aanleiding van dat advies heeft het college voorschriften 4.4.1 en 4.5.1 aan de omgevingsvergunning verbonden, waarin staat opgenomen dat de biggen zoveel mogelijk vanuit één bedrijf aangevoerd moeten worden, dat in samenspraak met de dierenarts aan bedrijfsgezondheids- en behandelplan moet worden opgesteld en dat een vierwekelijkse begeleiding door een varkensdierenarts plaats moet vinden. De rechtbank leest in het advies van de GGD echter ook dat zij hebben geadviseerd om na te gaan of de fijnstofemissie verder gereduceerd kan worden, omdat gezondheidsklachten ook onder de wettelijke fijnstofnorm kunnen ontstaan. Uit het bestreden besluit blijkt niet dat het college naar aanleiding van het GGD-advies heeft onderzocht of als gevolg van de fijnstofemissie onder de wettelijke norm zodanige risico's zullen ontstaan, dat om die reden nadere voorschriften aan de vergunning moeten worden verbonden, dan wel dat de vergunning om die reden moet worden geweigerd. Daarnaast heeft de GGD geschreven dat de endotoxineconcentratie hoger kan liggen dan berekend op basis van dit enkele bedrijf, omdat in de omgeving van de veehouderij meerdere veehouderijen aanwezig zijn. Uit het bestreden besluit blijkt ook niet dat het college naar aanleiding van die conclusie heeft onderzocht of als gevolg van die cumulatie zodanige gezondheidsrisico's zullen ontstaan, dat om die reden nadere voorschriften aan de vergunning moeten worden verbonden, dan wel dat de vergunning om die reden moet worden geweigerd.

3. De rechtbank ziet in de door eisers genoemde rapporten geen aanleiding voor het oordeel dat de emissiefactoren in de Rav voor wat betreft dit luchtwassysteem dan wel voor andere luchtwassystemen in de Rav in zijn algemeenheid onjuist zijn. Op basis van de onderzoeken ten behoeve van de vaststelling van de ammoniakemissie per dierplaats per jaar van een stalsysteem, is voldoende aannemelijk dat het betreffende stalsysteem in staat is om de voor dat systeem vastgestelde emissiefactor te halen onder de omstandigheden waarbij de proefmetingen zijn uitgevoerd. De rechtbank is van oordeel dat de door eisers aangehaalde stukken wél voldoende aanleiding geven om te twijfelen of een biologische combiluchtwasser

in iedere stal op dezelfde wijze zal presteren. In de stukken leest de rechtbank dat is gebleken dat het vergunde systeem in de praktijk veel minder effectief blijkt te zijn. De daadwerkelijke prestaties van de biologische combiluchtwater hangen af van het ontwerp, het onderhoud en het gebruik van het stalsysteem in het afzonderlijke bedrijf. Zo zal het ontwerp van de biologische combiluchtwater (dat afhankelijk is van de omvang van de stal en de diersoorten en dieren aantallen die in die stal worden gehouden) ongetwijfeld verschillen van het ontwerp in de proefstal waar de proefmetingen zijn uitgevoerd die hebben geleid tot de emissiefactor in de Rav. Ook het gebruik en onderhoud kunnen verschillen van veehouderij tot veehouderij. In de vergunning zijn ook geen voorwaarden geformuleerd die waarborgen dat de omstandigheden in de stal van vergunninghouder gelijk zijn aan de omstandigheden in de stal waar de proefmetingen zijn uitgevoerd. Dit leidt ertoe dat het college en Gedeputeerde Staten niet kunnen volstaan met een verwijzing naar de emissiefactoren in de Rav voor biologische combiluchtwaters. Gedeputeerde Staten hadden een eigen inschatting moeten maken over de verwachte werking van de aan de orde zijnde combiluchtwaters in dit geval. Gelet daarop kan op dit moment niet vastgesteld worden wat de omvang zal zijn van de ammoniakemissie – en daarmee gepaard gaande stikstofdepositie – in de beoogde situatie en kan niet worden vastgesteld of intern gesaldeerd kan worden.

4. De rechtbank is van oordeel dat het college de gevolgen van het initiatief voor de geluidssituatie in de omgeving van de varkenshouderij voldoende heeft betrokken bij de beslissing. Het college heeft – door middel van de akoestische rapporten van een adviesbureau – gemotiveerd dat eisers als gevolg van de uitbreiding van de varkenshouderij geen onaanvaardbare geluidsoverlast zullen ervaren. De rechtbank acht het adviesbureau voldoende deskundig op het gebied van geluid en daarnaast is niet gebleken dat het onderzoek naar inhoud of wijze van totstandkoming zodanige gebreken vertoont, dat het college dit niet – of niet zonder meer – aan het bestreden besluit ten grondslag had mogen leggen. Uit die rapporten blijkt dat aan de geluidsgrenswaarden uit de Nota zal worden voldaan ter plaatse van de woning van eisers. Ter zitting heeft het college onbetwist gesteld dat de geluidsgrenswaarden uit de Nota nog steeds actueel zijn. Ter plaatse van de woning van eisers zal het langtijdgemiddelde geluidniveau volgens de akoestische rapporten 36 dB(A), 35 dB(A) en 17 dB(A) bedragen en het maximale geluidniveau 62 dB(A), 51 dB(A) en 22 dB(A). Daarnaast heeft het college er terecht op gewezen dat de vergunningvoorschriften waarborgen dat eisers geen geluidsoverlast zullen ervaren als gevolg van de uitbreiding van de varkenshouderij. De geluidsgrenswaarden uit de Nota zijn als vergunningvoorschrift verbonden aan de omgevingsvergunning en daarnaast staat voorgeschreven dat een controlerapport moet worden overgelegd binnen drie maanden nadat de inrichting in werking is gebracht. Naar het oordeel van de rechtbank wordt door middel van die vergunningvoorschriften in voldoende mate gewaarborgd dat het toerental van de ventilatie

gedurende de nachtperiode ook daadwerkelijk wordt teruggeregeld, dat de luchtwasser daadwerkelijk moet voorzien in een reductie van 10 dB(A) en dat gedurende de nacht geen varkens mogen worden geladen.

De door eisers overgelegde contra-expertiserapporten maken die conclusie niet anders. Het college heeft in het verweerschrift in beroep afdoende toegelicht dat het langtijdgemiddelde beoordelingsniveau ook niet zal worden overschreden bij het gedurende 45 minuten vullen van de voersilo's, omdat in de akoestische rapporten is vastgesteld dat het vullen van de voersilo's gedurende 30 minuten zal leiden tot een deelbijdrage van 29 dB(A) en gelet daarop niet aannemelijk is dat het vullen gedurende 45 minuten zal leiden tot een overschrijding van de grenswaarde van 45 dB(A). Ter zitting heeft het college toegelicht dat bij het opstellen van de akoestische rapporten is aangesloten bij de Handleiding meten en rekenen industrielawaai en dat de bron V8 in overeenstemming daarmee is gemodelleerd. Eisers hebben daarnaast ook niet met volwaardige tegenrapporten onderbouwd dat het initiatief zal leiden tot onaanvaardbare geluidsoverlast bij hun woning.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 21-06-2022

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2022:3363

Zaaknummer: AWB- 19_1706 en 19_1723

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Leggerbesluit/waterschap Vechtstromen

Pachter is geen belanghebbende bij leggerbesluit artikel 78 van de Waterschapswet.

Casus

[Wederpartij] exploiteert een agrarisch bedrijf te Bentelo. Het betreft een melkveehouderij met ongeveer 60 koeien. Daarnaast omvat het bedrijf ongeveer 200 vleesvarkens.

[Wederpartij] heeft 45 hectare grond in gebruik (40 hectare in pacht en 5 hectare in eigendom), verspreid gelegen in het gebied waar de bestreden leggerwijziging op ziet. Bij de besluiten van 13 februari 2018 en 9 april 2018 heeft het dagelijks bestuur, voor zover nu van belang, met toepassing van artikel 78, tweede lid, van de Waterschapswet de kadastraal eigenaar van de watergangen die zijn aangewezen op de bij de besluiten behorende kaart aangewezen als onderhoudsplichtige van de watergang tot het moment van afvoeren van de legger. De watergangen die in deze zaak aan de orde zijn, liggen op percelen die [wederpartij] pacht van stichting Twickel (hierna: de stichting), die eigenaar is van de percelen en de watergangen. De stichting heeft geen beroep ingesteld tegen de besluiten van 13 februari 2018 en 9 april 2018.

Rechtsvraag

Is wederpartij belanghebbende in de zin van artikel 2.1 van de Awb?

Uitspraak

Bij een besluit dat strekt tot het aanwijzen van onderhoudsplichtigen dan wel onderhoudsverplichtingen is in beginsel slechts het belang van de volgens die aanwijzing onderhoudsplichtige grondeigenaar rechtstreeks betrokken. Een uitsluitend van een andere betrokkene afgeleid belang voldoet niet aan de eis dat een belang rechtstreeks betrokken is bij het bestreden besluit. Het enkele feit dat er een contractuele relatie bestaat tussen degene tot wie een besluit is gericht en een derde, betekent niet dat het belang van die derde bij dat besluit alleen al daarom als een afgeleid belang moet worden aangemerkt. Onderzocht moet worden of die derde los van die contractuele relatie ook een zelfstandig belang heeft bij dat

besluit. Het zelfstandig belang kan er namelijk in bepaalde gevallen toe leiden dat dit een zelfstandige aanspraak op rechtsbescherming rechtvaardigt. Eerder heeft de Afdeling aangenomen dat een dergelijke situatie zich voordoet als een derde in een aan een zakelijk of fundamenteel recht ontleend zelfstandig belang wordt geraakt (vergelijk onder 5.1 van de uitspraak van 21 juli 2021, ECLI:NL:RVS:2021:1589).

De Afdeling is van oordeel dat het belang van [wederpartij], als pachter van de stukken grond waarom het in deze zaak gaat, niet rechtstreeks betrokken is bij de besluiten van 13 februari 2018 en 9 april 2018, waarbij de kadastraal eigenaar van de waterlopen wordt aangewezen als onderhoudsplichtige. De Afdeling neemt hierbij in aanmerking dat de besluiten gericht zijn tot de stichting en de onderhoudsplicht van [wederpartij] daarom niet voortvloeit uit de besluiten, maar uit zijn contractuele relatie met de stichting. De omstandigheid dat het mogelijke financiële nadeel voor [wederpartij] als gevolg van de onderhoudsplicht volgens de StAB € 1.870 per jaar bedraagt, levert geen aan een zakelijk recht ontleend zelfstandig belang op, omdat dit belang uitsluitend voortvloeit uit de contractuele relatie met de stichting. Er is evenmin sprake van een aan een fundamenteel recht ontleend zelfstandig belang, omdat niet gebleken is dat [wederpartij], door het onderhoud dan wel de kosten die daarmee gemoeid zijn, daadwerkelijk wordt belemmerd in de uitoefening van zijn uit de pachtovereenkomst voortvloeiende rechten. [Wederpartij] is daarom geen belanghebbende bij het besluit van 13 februari 2018, aangevuld bij besluit van 9 april 2018.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 22-06-2022

ECLI: ECLI:NL:RVS:2022:1759

Zaaknummer: 202100153/1/R1

Wetsartikelen: 2.1 Awb, 5.1 Waterwet en 79 Waterschapswet

RECHTSPRAAK

Bestemmingsplan/Borne

De afstand tussen woonperceel en plangebied is korter dan de richtafstand uit de VNG-brochure 'Bedrijven en milieuzonering'. De raad heeft gemotiveerd waarom in dit geval toch sprake is van een aanvaardbaar woon- en leefklimaat.

Casus

Bij besluit van 16 november 2021 heeft de raad van de gemeente Borne het bestemmingsplan 'Algemene herziening Borne, Hertme, Zenderen, herziening scholen Bornsche Maten' vastgesteld. Dat plan voorziet in een nieuwe basisschool met daarbij behorende voorzieningen zoals kinderopvang en buitenschoolse opvang in de 8e buurt De Horsten in de wijk Bornsche Maten.

Het woonperceel van appellant ligt op ongeveer 10 m afstand van het plangebied, zijn woning ligt op een afstand van 16 m. Hij vreest voor een aantasting van zijn woon- en leefklimaat door het plan.

Rechtsvraag

Is het oordeel van de raad dat sprake is van een aanvaardbaar woon- en leefklimaat juist, nu de afstand tussen het woonperceel van appellant kleiner is dan de richtafstand uit de VNG-brochure 'Bedrijven en milieuzonering' (hierna: de VNG-brochure)?

Uitspraak

De Afdeling overweegt dat de in de VNG-brochure opgenomen afstanden indicatief zijn en dat hiervan gemotiveerd kan worden afgeweken. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 2 april 2014, ECLI:NL:RVS:2014:1173) gelden de richtafstanden volgens de VNG-brochure tussen enerzijds de grens van de bestemming die milieubelastende en milieugevoelige functies toelaat, in dit geval de basisschool, en anderzijds de uiterste situering van de gevel van een woning die volgens het bestemmingsplan of via vergunningvrij bouwen mogelijk is. Met inachtneming hiervan staat vast dat de richtafstand van 30 m in de VNG-

brochure niet wordt gehaald. De grens van de bestemming 'Maatschappelijk' ligt op ongeveer 16 m van de woning van appelland.

In het akoestisch onderzoek staat dat het geluid afkomstig van het schoolplein maatgevend is. In het akoestisch onderzoek staat verder dat de activiteiten binnen de school over het algemeen niet meer lawaai veroorzaken dan een kantoor, kantine of café, zodat het aanvaardbaar is om deze activiteiten mogelijk te maken op een afstand van 10 m van een woning. Omdat de woning van appelland op ongeveer 16 m afstand ligt, stelt de raad dat in zoverre geen sprake zal zijn van onevenredige geluidhinder.

De raad stelt verder dat de locatie waar hij het schoolplein planologisch wil toestaan op minimaal 30 m afstand van de woning van appelland ligt, zodat in zoverre wordt voldaan aan de richtafstand in de VNG-brochure.

Omdat bij de woning van appelland wel stemgeluid te horen zal zijn, is in het akoestisch onderzoek een inschatting gemaakt van de akoestische effecten van het gebruik van het schoolplein op de woning van appelland. Daarbij zijn de geluidgrenswaarden zoals opgenomen in artikel 2.17, eerste lid, van het Activiteitenbesluit milieubeheer als referentie gebruikt, hoewel deze ingevolge artikel 2.18, eerste lid, aanhef en onder i, van het Activiteitenbesluit milieubeheer niet van toepassing zijn op stemgeluid in de open lucht. In het akoestisch onderzoek is geconcludeerd dat bij de woning van appelland aan de grenswaarden van 50 dB(A) voor het langtijdgemiddelde beoordelingsniveau en 70 dB(A) voor het maximale geluidniveau kan worden voldaan. Door de afscherpende werking van de woning van appelland is dit ook het geval in zijn achtertuin, zo staat in het verweerschrift. De raad heeft ter zitting verklaard dat de woning van appelland dubbel glas heeft, wat zorgt voor een dusdanige geluidwering dat in de woning van appelland ook geen onevenredige hinder zal optreden. De Afdeling is van oordeel dat de raad hiermee toereikend heeft gemotiveerd waarom een afwijking van de richtafstand van 30 m in de VNG-brochure gerechtvaardigd is. De Afdeling ziet geen aanleiding voor het oordeel dat de school niet verenigbaar is met een goed woon- en leefklimaat van appelland, indien het schoolplein wordt gesitueerd op minimaal 30 m afstand van zijn woning.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 08-06-2022

ECLI: ECLI:NL:RVS:2022:1615

Zaaknummer: 202108015/1/R3

Wetsartikelen: